

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. B.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem vykonávajícím
advokacii jako společník KODAP legal s. r. o.,
sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec III - Jeřáb,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18549/15/5300-22441-711661,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18549/15/5300-22441-711661, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18549/15/5300-22441-711661, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), ze dne 22. 10. 2013, č. j. 1920172/13/2514-24802-505695, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2010 ve výši 148 385 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 29 677 Kč. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvolacími námitkami, které se týkaly procesního postupu správce daně při hodnocení výsledků dokazování v provedené daňové kontrole. Žalobce měl za to, že v rámci daňové kontroly byly ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), dostatečným způsobem prokázány skutečnosti zahrnuté do jeho daňového přiznání, a to konkrétně faktury vystavené společnostmi Grábštejn, společnost s ručením omezeným, (dále jen „Grábštejn“), a WOLTER DESIGN, s. r. o., (dále jen „WOLTER DESIGN“). Žalobce dále uvedl, že daňové orgány neprovedly veškeré dostupné a navrhované důkazní prostředky, konkrétně čestné prohlášení pana O. a jeho možnou svědeckou výpověď; v čestném prohlášení pan O. specifikoval, které konkrétní práce pro společnost Grábštejn v roce 2010 vykonával. Žalobce poukázal na to, že jej žalovaný seznámil s tím, že pan O. měl na území České republiky povolen přechodný pobyt v období let 2007 až 2013, nicméně nepodal žádost o povolení k zaměstnání, z čehož žalovaný dovodil, že pan O. nemohl pro společnost Grábštejn v roce 2010 vykonávat pracovní činnost; předložené čestné prohlášení tak žalovaný považoval za nevěrohodné a svědeckou výpověď pana O. za nadbytečnou. Podle žalobce nelze toto hodnocení důkazního prostředku akceptovat, neboť z hlediska projednávaného případu je rozhodující, že prostřednictvím tohoto důkazu byla jednoznačně prokázána faktická činnost společnosti Grábštejn pro žalobce. Dle názoru žalobce byl proto žalovaný povinen vycházet z uvedeného čestného prohlášení, popřípadě zajistit výslech pana O., pokud by považoval toto prohlášení za neúplné či jinak nedostatečné. V opačném případě by dle přesvědčení žalobce musel žalovaný skutečnosti uvedené v čestném prohlášení pana O. vyvrátit, tj. přinést důkazy o tom, že se pan O. ve skutečnosti na příslušných pracích žádným způsobem nepodílel. Okolností vyvracející předložené čestné prohlášení nemůže být zjištění o případných pochybeních pana O. či společnosti Grábštejn na úseku zaměstnanosti, za taková pochybení není žalobce odpovědný, přičemž v dané věci je rozhodující zjištění faktického stavu, tj. zda k provedení deklarovaných prací došlo, či nikoliv. Dále namítl, že daňové orgány přistoupily k provedeným důkazním prostředkům (výpovědi svědků Ing. Š., R., D. a V.) jednostranným způsobem, který je v rozporu s daňovým řádem, jakož i ustálenou judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která deklaruje platnost principu zákazu předběžné selekce důkazů v daňovém řízení.
3. Žalobce dále namítal, že závěry správce daně jsou v rozporu s výsledky provedeného dokazování, které jednoznačně potvrdily, že příslušné stavební úpravy v roce 2010 v areálu Duchcov skutečně proběhly, přičemž byl prokázán jejich konkrétní charakter a rozsah, včetně skutečnosti, že tyto práce uskutečnili konkrétní dodavatelé, kteří následně vystavili kontrolované faktury; výjimkou je faktura od společnosti WOLTER DESIGN, neboť práce dle této faktury, na které omylem figuruje tato společnost, provedla rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

společnost Grábštejn. Veškeré tyto skutečnosti týkající se konkrétně faktur vystavených společností Grábštejn byly jednoznačně osvědčeny zejména na základě svědecké výpovědi pana Ing. J. Š., který byl v předmětné době u dotyčného dodavatele v pozici jednatele a jakožto jednatel společnosti Grábštejn byl schopen potvrdit příslušnou obchodní spolupráci se žalobcem, a pana J. R., který v předmětné době areál v Duchcově několikrát navštívil a s ohledem na svoje profesní zaměření byl schopen posoudit a potvrdit, jaké stavební činnosti zde byly vykonávány. Podle žalobce nelze mít zvláště z výpovědi Ing. Š. jakékoli pochybnosti o tom, že důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu žalobce ve vztahu k předmětným fakturám společnosti Grábštejn unesl. Nelze uvažovat o žádném průkaznějším způsobu prokázání tvrzených skutečností, než je výpověď dodavatelského subjektu potvrzující, že šetřené stavební práce byly z jeho strany řádně vykonány a ze strany jeho odběratele (daňového subjektu) finančně vypořádány.

4. Žalobce namítal, že odmítnutí svědecké výpovědi Ing. J. Š. jakožto důkazu spočívá na důvodech, které nelze v žádném případě považovat za dostatečné. Správce daně uvedl, že věrohodnost příslušné výpovědi zpochybnil údajný její rozpor s dřívější výpovědí svědka. Dle přesvědčení žalobce žádný takto zásadní rozpor, který by měl vést k nevěrohodnosti svědka, v jeho výpovědi obsažen není. Zvláště v situaci, kdy obsah svědecké výpovědi koresponduje s ostatními důkazními prostředky, které jsou značného rozsahu a nesporně prokazují skutečnost provedení kontrolovaných prací. Žalobce konstatoval, že pro odmítnutí výpovědi svědka coby relevantního důkazu daňové orgány nenabídly žádné odůvodněné vysvětlení ani jakýkoli jiný podklad, a proto se tento postup daňových orgánů jeví jako účelový, neboť vzniká pochybnost, že byl učiněn daňovými orgány pouze ve snaze nepřipustit změnu jejich vlastní skutkové verze. Žalobce dále uvedl, že pokud daňové orgány skutečně pochybovaly o správnosti a úplnosti výpovědi svědka, byly by z toho povinny vyvodit patřičné důsledky, což by bylo spojeno s nutností tyto pochybnosti v rámci příslušného přestupkového řízení prokázat. Žalobci nebylo známo, že by takto správce daně vůči svědkovi postupoval.
5. Žalobce poukázal na zcela zásadní vadu řízení spočívající v tom, že správce daně zamlčel důležitý důkazní prostředek podporující tvrzení žalobce v podobě čestného prohlášení pana V. o provedení předmětných stavebních prací a stavebního deníku, který měl správce daně k dispozici, avšak při hodnocení důkazů se správce daně s tímto listinným důkazem nevypořádal. Také v tomto případě se žalovaný v napadeném odvolacím rozhodnutí s příslušnou odvolací námitkou dostatečně nevypořádal.
6. Nelze podle žalobce dále pominout skutečnost, že uskutečnění předmětných stavebních prací bylo prokázáno rovněž dalšími provedenými důkazy. Stanovisko daňových orgánů, podle kterého „žalobce neprokázal, že stavební práce, zejména od společnosti Grábštejn, byly skutečně provedeny deklarovanými dodavateli (plátcí), a žalobce neunesl své důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 DŘ“, je tedy s provedeným dokazováním v rozporu, neboť je zřejmé, že prostřednictvím tohoto dokazování byly ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu potvrzeny skutečnosti uvedené v kontrolovaném daňovém přiznání, které se příslušného kontrolního bodu týkaly. V případě, že na straně daňových orgánů přetrvávaly pochybnosti ohledně skutečností tvrzených daňovým subjektem, byly povinny ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu seznámit žalobce s důkazními prostředky, které prokázaná tvrzení daňového subjektu vyvracejí, což však správce daně ani žalovaný v projednávané věci neučinili; v této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 74/2009–111, č. j. 1 Afs 33/2009–124, č. j. 5 Afs 19/2009–128 a č. j. 2 Afs 97/2007–129.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že prokazovanými skutečnostmi tohoto případu je faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele a jeho užití pro ekonomickou činnost, neboť jejich prokázání podmiňuje uznání nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané z hodnoty“). Jelikož bylo prokázáno, že skutečným dodavatelem byl jiný dodavatel (Grábštejn) než deklarovaný na daňovém dokladu (WOLTER DESIGN), definoval správce daně kritéria prokazující, že žalobce o tomto vědět mohl a měl, a tudíž bylo na žalobci, aby vyvrátil i tuto skutečnost. Žalovaný podotkl, že v žalobou napadeném rozhodnutí osvědčil, že provedené svědecké výpovědi (jak samy o sobě, tak v porovnání s ostatními důkazními prostředky) byly vyhodnoceny jako rozporuplné, nejasné a nekonkrétní. Žalovaný dále poukázal na to, že ani další předložené a provedené důkazní prostředky nebyly vyhodnoceny samostatně i v kontextu s ostatními jako takové, které by byly schopny prokázat uvedené skutečnosti. Důkazy jako souvislý celek tedy nedokládaly, že žalobce přijal zdanitelné plnění od deklarovaného dodavatele uvedeného na daňovém dokladu ani od společnosti Grábštejn.
8. Žalovaný dále uvedl, že při hodnocení důkazů nejsou daňové orgány vázány žádnými předem stanovenými pravidly, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti nebo míru jejich věrohodnosti. Žalovaný tedy při hodnocení důkazů nijak nepochybil, přičemž nesouhlas žalobce se samotnými výsledky takového hodnocení není ekvivalentem pro závěr, že dokazování nebylo učiněno správně nebo že žalovaný nevycházel ze skutečného stavu věci. Všechny závěry žalovaného mají svůj relevantní podklad v podobě předkládaného spisového materiálu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 188/2004-63 a č. j. 2 Afs 24/2007-127.
9. Žalovaný osvětlil, že druhou fází přenosu důkazního břemene je povinnost správce daně prokázat, že o důkazech existují vážné a důvodné pochyby, které činí předložené doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. V daném případě žalovaný této povinnosti dostál, když takové konkrétní skutečnosti identifikoval, čímž unesl své důkazní břemeno, které se tedy zpět přesunulo na žalobce. K unesení důkazního břemene správce daně tak není zapotřebí, aby on sám předkládal určité jiné důkazní prostředky, neboť hodnotí důkazní prostředky již zajištěné a konkrétně definuje jejich nesprávnost, nesoulad, nevěrohodnost atd. Jedná se přitom o proces hodnocení důkazních prostředků, kdy správce daně není v postavení protistrany, která má druhou stranu „přebíjet“ svými důkazy, ale jako správní orgán má hodnotit tvrzení a především důkazní prostředky předložené daňovým subjektem i jinak zajištěné. Žalovaný dále uvedl, že daňové orgány nejsou povinny provést všechny navržené důkazní prostředky a toto posouzení závisí na zcela konkrétních okolnostech každého jednotlivého případu. Pokud však navržený důkazní prostředek správce daně odmítne provést, jeho povinností je relevantní zdůvodnění tohoto „nevyhovění“. Poukázal v tomto ohledu na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09. Žalovaný poukázal na to, že neodmítl provést čestné prohlášení pana O., ale řádně je vyhodnotil v odst. 33 svého rozhodnutí, v němž uvedl, že z tohoto čestného prohlášení neplyne, že by pan O. předmětné práce fakticky vykonával, a že jeho svědecká výpověď by byla nadbytečná, neboť bylo zřejmé, že žalobce předmětné plnění fakticky nepřijal od společnosti Grábštejn. Z uvedeného je tedy dle žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zřejmé, že neprovedení výsledku žalovaný řádně objasnil, přičemž nadbytečnost svědecké výpovědi byla zcela relevantním důvodem pro toto odmítnutí.

10. K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí daňových orgánů žalovaný poznamenal, že odůvodnění rozhodnutí splňují veškeré požadavky uvedené v § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu i požadavky kladené na přezkoumatelnost správních rozhodnutí vyjádřené v judikatuře správních soudů. Žalovaný uvedl, že námitky k čestným prohlášením pana O. a V. žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal a ke stavebnímu deníku se žalovaný vyjádřil v odst. 26 a 45 žalobou napadeného rozhodnutí. Všechna související odůvodnění pak žalovaný považuje za naprosto dostačující k tomu, aby bylo možné žalobou napadené rozhodnutí shledat přezkoumatelným.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zdůraznil, že závěr žalovaného ohledně vyhodnocení svědeckých výpovědí jako nejasných, rozporuplných a nekonkrétních se nezakládá na relevantních poznatcích, a došlo tak k hodnocení výpovědí ve značně neobjektivním světle. Z protokolů o svědeckých výpovědích je dle žalobce při jejich samostatném hodnocení i hodnocení všech výpovědí jako provázaného a koherentního celku zřejmé, že stavební práce fakticky vykonala společnost Grábštejn. Žalobce jako nepřipustné charakterizoval zhodnocení výpovědi svědka Ing. Š. daňovými orgány jako nerelevantní důkaz zejména ve světle výpovědi ze dne 19. 12. 2012, když Ing. Š. možné rozpory objasnil a uvedl na pravou míru. Žalobce konstatoval, že svědecké výpovědi tak každá jednotlivě a všechny společně dokládají, že zdanitelné plnění přijal žalobce právě od společnosti Grábštejn. Dále poukázal na to, že nelze zásadu volného hodnocení důkazů interpretovat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle, jak již judikoval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku č. j. 5 Afs 5/2008-75. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného o přenesení důkazního břemene a připomněl, že v rámci řízení navrhl takové důkazy, které jsou způsobilé prokázat skutečný stav věci, a bylo tak na správci daně, aby dostatečně prokázal, že tvrzený stav žalobcem není v souladu se skutečností; to však žalovaný neučinil a pouze nedostatečně zpochybnil samotné důkazní prostředky navržené žalobcem, aniž by relevantně argumentoval či provedl důkazní prostředky, které by skutečnosti tvrzené a dle žalobce i dokázané vyvrátily. Důkazní břemeno v tomto případě leželo na správci daně, který ho neunesl. Žalobce v této souvislosti opětovně upozornil na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 74/2009–111, č. j. 1 Afs 33/2009–124, č. j. 5 Afs 19/2009–128 a č. j. 2 Afs 97/2007–129. Žalobce považoval postoj daňových orgánů k odmítnutí čestného prohlášení a svědecké výpovědi pana O. za účelový a založený na čistě formalistickém postupu. Postup daňových orgánů tak byl podle žalobce v rozporu s § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť se daňové orgány v dostatečné míře nesnažily, aby byly rozhodné skutečnosti zjištěny co nejúplněji, což považuje za závažný procesní nedostatek.

Správní spis

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Podle protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 6. 11. 2012, č. j. 241217/12/210931506852, Finanční úřad v Teplicích (dále jen „finanční úřad“), zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí roku 2010 a daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, a to v plném rozsahu.
13. Ve správním spisu jsou dále založeny daňové doklady, a to např. faktura č. 388 ze dne 2. 8. 2010 vystavená dodavatelem WOLTER DESIGN na částku 137 760 Kč (z toho DPH Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22 960 Kč) s datem splatnosti 16. 8. 2010, ve které je uveden předmět plnění (druh práce): „*Fakturujeme Vám dle Vaší dohody pomocné práce na domu „X“ a „X“ vyklizení bytu, škrábání omítek pomocné práce červen 180 hod červenec 320 hod srpen 320 hod*“. Z výdajového pokladního dokladu č. 10HV00011 ze dne 2. 8. 2010 vyplývá, že žalobce téhož dne uhradil společnosti Grábštejn v hotovosti 137 760 Kč (z toho DPH 22 960 Kč) s tím, že předmět plnění byl vymezen takto: „*Úhrada FP č. 101100014, pomocné práce na domu „X“ + „X“*“. Z faktury č. 2010204 ze dne 27. 9. 2010 vystavené dodavatelem společností Grábštejn na částku 400 000 Kč (z toho DPH 66 680 Kč) vyplývá, že předmět a rozsah plnění byl stanoven takto: „*Dofakturace omítek administrativní budovy, obklady, dlažby sociálního zařízení, oprava střechy budovy č. „X“*“. Z faktury č. 2010203 ze dne 27. 9. 2010 vystavené dodavatelem společností Grábštejn na částku 220 400 Kč (z toho DPH 36 740,68 Kč) vyplývá, že předmět a rozsah plnění byl stanoven takto: „*Fakturujeme Vám provedení nových omítek, štuků a vymalování budovy „X“*“. Podle faktury č. 100100012 ze dne 24. 9. 2010 vyúčtoval žalobce společnosti STAVKOM SERVIS, s.r.o. (dále jen „STAVKOM“), 352 400 Kč za nové omítky včetně štuky a vymalování administrativní budovy. Podle faktury č. 100100013 ze dne 27. 9. 2010 vyúčtoval žalobce společnosti STAVKOM částku 400 000 Kč za přípravu pro rozvody vody, kanalizace a topení, komplexní realizaci sociálního zázemí.

14. Z protokolu o výsledku svědka ze dne 19. 12. 2012, č. j. 152911/12/187932507696, soud zjistil, že Ing. Š., jednatel společnosti Grábštejn, vypověděl, že uvedená společnost neměla vlastní zaměstnance, na práce pro žalobce si někoho najali. Zajišťoval to pan V. V., který měl od svědka plnou moc. Konkrétní subdodavatele svědek neznal, byli to většinou Slováci, Ukrajinci, ale konkrétní jména neznal. Práce byly dle svědka prováděny „*v Duchcově ve dvoře, kde byla stará hala a ta se rekonstruovala, byla uprostřed dvora a blízko byl rybník. Je to ulice, kde má sídlo STAVKOM SERVIS, s.r.o. Dělalo se to na jaře na začátku roku 2010.*“ Smlouvu nějakou sepsali, ale neměl ji u výsledku u sebe, na kus papíru sepsali dohodu, co se bude dělat, ale spíše obecně než konkrétně. Cena byla dohodnuta taková, jakou společnost Grábštejn fakturovala. Dále uvedl, že termín „*byl stanovený, tak abychom to stihli, nevím přesně jaký.*“ Nepamatoval si konkrétní dny, kdy byl na stavbě, ale určitě tam byl třikrát nebo čtyřikrát. Stavbyvedoucí, který byl zaměstnancem žalobce a jehož jméno svědek neznal, vedl stavební deníky, společnost Grábštejn nic nevedla. Bližší rozsah prací, než je uveden na fakturách, svědek nevěděl. Dále svědek konstatoval, že pracovní postupy určoval stavbyvedoucí.
15. Výzvou k prokázání skutečností ze dne 25. 1. 2013, č. j. 149053/13/2514-05401-506852, správce daně žalobce ve vztahu k dani z přidané hodnoty vyzval k tomu, aby do patnácti dnů od doručení výzvy vysvětlil, doložil a prokázal, z jakého důvodu u uskutečněných zdanitelných plnění (faktury č. 100100009 až 100100013) nepřiznal daň ve zdaňovacích obdobích, ve kterých mu vznikla tato povinnost, v souladu s § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Dále byl žalobce vyzván k tomu, aby doložil a prokázal, že uplatnil nárok na odpočet daně (mj. pro fakturu č. 101100014) v souladu s § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, a k tomu, aby vysvětlil a doložil, v jakých konkrétních prostorách (tzn. určení konkrétní nemovitosti) a kým konkrétně byly jednotlivé práce uvedené v tabulce č. 4 provedeny. Tato výzva byla daňovému poradci žalobce doručena dne 25. 1. 2013.
16. V dílčí odpovědi na výzvu k prokázání skutečností ze dne 23. 5. 2013 žalobce prostřednictvím svého daňového poradce uvedl, že předmětné vystavené faktury nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. a 3. čtvrtletí 2010 vypořádány chybou externí účetní.

17. Z listů č. 19252 až 19255 stavebního a montážního deníku, který vedl žalobce, soud ve vztahu k pracím prováděným v rozhodném období zjistil, že stavební deník obsahuje souhrnné (nikoli denní) záznamy, u nichž není uvedeno, kdo konkrétní práce prováděl. Pro období 31. 5. až 6. 6. 2010 je v tomto stavebním a montážním deníku uvedeno: „*Prac.: 8x PRAC. 7:00 – 16:00, POPIS: montáž dřevěných podlah ADMIN., pokládka krytiny střechy č. p. „X“, montáž SDK roštů příček ADMIN., záklop SDK příček a stropů ADMIN., odvoz materiálu (SDK), úklid a zabezpečení staveniště, betonáž podlah ADMIN.*“; pro období 7. až 9. 6. 2010: „*Prac. : 3x PRAC. 7.00-16:30, POPIS: montáž dřevěných podlah ADMIN, úklid a zabezpečení staveniště, odvoz odpadu*“. Další záznam je až za období od 20. 8. do 22. 8. 2010, jenž je popsán takto: „*PRAC. 3x PRAC. 7:00-16:30, POPIS: nahazování omítek ADMIN., dovoz materiálu (omítky), úklid a zabezpečení staveniště*“, dále následují obdobné záznamy pro období od 23. 8. do 29. 8. 2010, od 30. 8. do 5. 9. 2010, od 6. 9. do 12. 9. 2010, od 13. 9. do 19. 9. 2010, přičemž poslední záznam zahrnuje období od 20. 9. do 26. 9. 2010.
18. Z protokolu o výsledku svědka ze dne 23. 7. 2013, č. j. 908999/13/2604-05401-507696, soud zjistil, že Ing. Š. vypověděl, že faktura č. 2010103 se týkala provedení nových omítek, štukování a malování administrativní budovy „X“. Společnost Grábštejn prováděla opravy stávajících omítek včetně štukování a malby všech kanceláří a skladů v budově společnosti STAVKOM. Svědek k celé akci uvedl, že tuto stavbu si vedl žalobce sám a též vedl stavební deník. K daňovému dokladu č. 2010204 poukázal na to, že je to „*dofakturace omítek administrativní budovy, obklady, dlažby v sociálních zařízeních, oprava střechy budovy č. „X“*“. *V této administrativní budově jsme nahazovali nové omítky včetně štukování. Dále bylo provedeno obložení pánských a dámských sociálních zařízení. Materiál na tyto práce pořizoval pan B. včetně obkladů a dlažeb. Na budově č. „X“ se následně též opravovaly dřevěné prvky střechy, neboť do budovy zatékalo a dům tím byl poškozen. Dřevo na tuto opravu bylo též použito ze zbytkového materiálu po demolici staré haly.*“ K daňovému dokladu č. 388 svědek uvedl, že ten byl omylem vystaven společností WOLTER DESIGN s tím, že měl být správně vystaven společností Grábštejn, přičemž „*uvedená nesrovnalost vznikla chybně vystavením faktury účetní firmou*“; jednalo „*se o pomocné práce na domech „X“ a „X“, tj. vyklizení bytu, škrábání omítek a pomocné práce. Na vysvětlení teď uvádím: v uvedených budovách „X“ a „X“ bylo provedeno vyklizení bytových prostorů po bývalých nájemnících. Jednalo se o značné množství nepoužitého nábytku, elektrických spotřebičů a dalšího odpadu, neboť původní obyvatelé byly nepřizpůsobiví a obě budovy byly značně zdevastované. Museli jsme provést seškrábání omítek a stropů, odstranit původní obklady, podlahové krytiny apod.*“
19. Ve velmi obsáhlé zprávě o daňové kontrole č. j. 1893881/13/2514-05401-506852, která byla se žalobcem, jehož zastupoval jeho daňový poradce, projednána dne 18. 10. 2013, správce daně popsal svá zjištění učiněná v průběhu daňové kontroly a vyjádřil se k jednotlivým provedeným důkazům. Na základě této zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečný platební výměr ze dne 22. 10. 2013, č. j. 1920172/13/2514-24802-505695, jímž doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2010 ve výši 148 385 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 29 677 Kč.
20. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání ze dne 20. 11. 2013, které doplnil podáním ze dne 11. 12. 2013 a ze dne 22. 8. 2014.
21. Podle protokolu o výsledku svědka ze dne 1. 4. 2014, č. j. 1963135/14/2004-05403-104523, svědek V. V. vypověděl, že občanské sdružení HELP-GUARD, jehož byl předsedou, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zprostředkovávalo stavební práce pro společnost Grábštejn, a zprostředkovalo této společnosti stavební práce i pro žalobce, objem prací nevěděl. Dále vypověděl, že zajišťoval jen zprostředkování kontaktu na pracovníky, na stavbě byl asi 2x v době nemoci Ing. Š., konkrétní dny si nepamatoval.

22. Z protokolu o výsledku svědka ze dne 2. 6. 2014, č. j. 1524041/14/0514-05401-506852, soud zjistil, že J. R. vypověděl, že prováděl projektovou dokumentaci, která se týkala dotačního titulu zateplení budov areálu Duchcov, a také zastával funkci technického dozoru investora. Žalobce se svědkem v průběhu roku 2010 konzultoval některé práce, a to v souvislosti s tím, jestli neporušuje zákon, protože práce nebyly prováděny na základě stavebního povolení. Ke konkrétním pracím svědek uvedl, že u objektu č. p. 29 a administrativní budovy konzultovali výměnu některých trámů střešní konstrukce, zda je možné provést jejich výměnu bez zásahu do jejich konstrukce, aniž by byla porušena jejich statika. U administrativní budovy se prováděly práce, které směřovaly k tomu, aby žalobce mohl koncem roku 2010 nebo začátkem roku 2011 v budově využívat kanceláře. Zmíněné práce dle svědka probíhaly někdy od dubna do listopadu 2010, ke konci roku 2010 se začaly dokončovací práce prolínat s pracemi v souvislosti se zateplením. K objektu č. p. 31 svědek uvedl, že si nic konkrétního nevybavuje, probíhaly zde asi pouze udržovací práce. Svědek do stavebních deníků, jejichž existenci pouze předpokládal, nic nepsal. Vybavil si některé společnosti, které prováděly stavební práce, zdravotní instalace prováděl pan P., někde na administrativní budově byli spíš nějací Ukrajinci, nebyla to místní společnost, byla odněkud z Liberecka nebo Jablonecka, firmu společnosti si nevybavil, byla to česká společnost, ale jednatel měl ruský přízvuk, jednatelé tam byli dva, jeden mluvil normálně a druhý s přízvukem. V roce 2010 byl v areálu Duchcov asi 5x nebo 6x, když jej o to žalobce požádal. Konkrétní jména osob, kromě pana P., které v roce 2010 prováděly stavební práce, neznal. K dotazu úřední osoby, zda svědek zná společnost Grábštejn, svědek odpověděl, že předpokládá, že se jedná o tu společnost z Liberecka nebo Jablonecka, o níž mluvil.
23. Z překladu čestného prohlášení ze dne 10. 7. 2014 soud zjistil, že pan O. uvedl, že v roce 2010 pracoval spolu s jinými pracovníky ve společnosti „Hrabštajn“, sídlem Husova 358, Duchcov, a že vykonával tyto práce: opravy omítek stěn, opravu stropu, práci se sádkokartonem, opravy sociálního zařízení včetně obkládání.
24. Žalovaný seznámil dle § 115 odst. 2 daňového řádu žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a vyzval žalobce k vyjádření se ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení. Na seznámení se zjištěnými skutečnostmi reagoval žalobce podáním ze dne 23. 4. 2015, v němž žalovanému navrhl, aby další souvislosti stavebních prací, včetně jejich časového zařazení, charakteru a objemu byly prokázány svědeckou výpovědí pana O., neboť ten se příslušných prací pro žalobce prostřednictvím společnosti Grábštejn přímo účastnil. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15. 6. 2015.

Posouzení věci soudem

25. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
26. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

27. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. Soud se nejprve zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně hodnotil odvolací námitku, že se správce daně nevypořádal se stavebním deníkem. K tomu soud poznamenává, že žalobce žádnou odvolací námitku týkající se způsobu hodnocení stavebního a montážního deníku v odvolání a jeho doplněních ze dne 11. 12. 2013 a 22. 8. 2014 neuplatnil. Z tohoto důvodu nemohl žalovaný tuto námitku, kterou žalobce v odvolacím řízení vůbec neuplatnil, v žalobou napadeném rozhodnutí posuzovat. Soud navíc dodává, že daňové orgány uvedený důkaz hodnotily (srov. stranu 31 a 35 zprávy o daňové kontrole, resp. odst. 26 a 45 rozhodnutí žalovaného). Chtěl-li žalobce vztáhnout námitku nepřezkoumatelnosti též k jím zmiňovanému zatajení čestného prohlášení pana V., soud konstatuje, že žalobce ani tuto námitku v odvolání a jeho doplněních neuplatnil. Žalobce dále vznesl obecně formulovanou žalobní námitku nedostatečného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týkající se toho, že některé z předložených listinných důkazů nebyly v napadených rozhodnutích žádným způsobem vyhodnoceny a že se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně a dostatečným způsobem nevypořádal se všemi uplatněnými odvolacími důvody, aniž by však žalobce současně specifikoval, které konkrétní důkazy, jež nebyly vyhodnoceny, měl na mysli a s jakými konkrétními odvolacími námitkami se žalovaný dle jeho názoru neměl vypořádat. K takto obecně formulované námitce soud uvádí, že nezjistil, že by žalovaný nehodnotil žalobcem předložené důkazní prostředky nebo neodůvodnil, z jakého důvodu konkrétní důkazní prostředek neprovedl, přičemž se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přiměřeným způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Soud tedy neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.
29. Před hodnocením dalších námitek považuje soud za nutné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal.

30. V projednávané věci měl správce daně pochybnosti o tom, zda nárok na odpočet daně uplatněný na základě přijatých faktur, které jsou vystaveny žalobcovými dodavateli (společnosti Grábštejn a WOLTER DESIGN), byl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy zda žalobce plnění deklarovaná v předmětných fakturách skutečně od uvedených dodavatelů přijal a použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti, resp. zda byly práce deklarované na předmětných fakturách skutečně provedeny těmi, kdo faktury vystavili. Dále měl správce daně pochybnosti o tom, že žalobce pro příslušná zdaňovací období uvedl veškeré údaje vztahující se k jeho daňové povinnosti, zejména údaje potřebné pro správné stanovení daňové povinnosti. Tyto pochybnosti odvozoval správce daně od toho, že žalobce společnosti Grábštejn uhradil celkově 1 189 760 Kč, doložené faktury od této společnosti však celkem činily částku 921 600 Kč. Dále správce daně konstatoval, že žalobce přijal od společnosti WOLTER DESIGN fakturu č. 388 za pomocné práce ve výši 137 760 Kč, ačkoliv z údajů na výdajovém pokladním dokladu č. 10HV00011 na částku 137 760 Kč plyne, že tato částka byla uhrazena společnosti Grábštejn. Dále správce daně odvozoval své pochybnosti od toho, že žalobce v přiznání k dani za 3. čtvrtletí roku 2010 uvedl základ daně 150 000 Kč a daň na výstupu 30 000 Kč, ačkoli v evidenci pro daňové účely za 3. čtvrtletí roku 2010 žalobce uvedl základ daně 776 974,92 Kč a daň na výstupu 155 425,08 Kč. Správce daně proto postupoval zcela správně a v souladu se zákonem, pokud podle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu vyzval žalobce k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, přičemž v odůvodnění této výzvy žalobci srozumitelně vysvětlil, jaké pochybnosti mu vyvstaly a z jakých důvodů. Současně žalobce instruoval v tom směru, jaké skutečnosti má prokázat a jakým způsobem to má učinit. Na žalobce tak přešlo důkazní břemeno, a byl proto povinen prokázat skutečnosti uvedené ve svých daňových tvrzeních týkající se daně z přidané hodnoty za uvedené zdaňovací období.
31. Soud konstatuje, že žalobci byla za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2010 doměřena daň z neuznaného odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu uplatněného na základě faktury č. 388 s datem uskutečnitelného zdanitelného plnění dne 2. 8. 2010 (dodavatel WOLTER DESIGN) a nepřiznané daně na výstupu z uskutečnitelných zdanitelných plnění na základě faktur č. 101100012 (s datem uskutečnitelného zdanitelného plnění 24. 9. 2010) a č. 101100013 (s datem uskutečnitelného zdanitelného plnění dne 29. 9. 2010). Žalobce k těmto svým zdanitelným plněním, které jsou předmětem tohoto řízení, po celou dobu daňového řízení tvrdil, že dotčené pomocné a stavební práce deklarované v uvedených daňových dokladech pro něj vykonala společnost Grábštejn, tedy že žalobce přijal zdanitelná plnění právě od tohoto svého dodavatele a že je použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Žalobce v průběhu daňového řízení ve vztahu k prokázání svého tvrzení o faktickém provedení sporných prací společností Grábštejn pro uvedené zdaňovací navrhl výslechy svědků, a to Ing. Š., R. a V. (pozn. soudu - ostatní navržené a provedené svědecké výpovědi svědků D. a P. se vztahovaly k jiným zdaňovacím obdobím). Tyto navržené svědecké výpovědi daňové orgány řádným procesním způsobem provedly. Daňové orgány vycházely též z listinných důkazních prostředků, zejména z dotčených faktur a ze stavebního a montážního deníku, který vedl žalobce. Daňové orgány dospěly k závěru, že provedené důkazy samostatně ani ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy neprokazují uskutečnění sporných prací společností Grábštejn, a že tedy žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k přijetí zdanitelných plnění od této společnosti. Svůj závěr založily též na tom, že společnost Grábštejn neměla žádné zaměstnance, přičemž žádný ze svědků nevěděl, kdo na stavbě pracoval, kdo s těmito pracovníky uzavíral smlouvy a na základě čeho dostávali odměnu. Provedení prací neměl žalovaný za prokázané ani z čestného prohlášení pana O., které žalobce doložil až k doplnění odvolání ze dne 22. 8. 2014 a v němž pan O. uvedl, že pro společnost Grábštejn v roce 2010 prováděl drobné pomocné a stavební práce. Poté, co žalovaný seznámil žalobce s hodnocením předloženého čestného prohlášení, žalobce v podání ze dne 23. 4. 2015 z důvodu přetrvávajících pochybností žalovaného o faktickém provedení prací žalovanému navrhl, aby další souvislosti těchto prací, včetně jejich časového zařazení, charakteru a objemu byly prokázány svědeckou výpovědí pana O., neboť ten se příslušných prací pro žalobce prostřednictvím společnosti Grábštejn přímo účastnil. Žalovaný svědeckou výpověď neprovedl, neboť považoval jeho svědeckou výpověď za nadbytečnou. Tento svůj závěr žalovaný odůvodnil v odst. 55 svého rozhodnutí tím, že ze zjištěných skutečností je zřejmé, že žalobce předmětné plnění fakticky nepřijal od společnosti Grábštejn a že žalobce věděl a vědět mohl a měl, že předmětné plnění nepřijal od plátce deklarovaného na dokladu a ani od společnosti Grábštejn.
33. S hodnocením žalovaného o nadbytečnosti svědecké výpovědi pana O. se soud neztotožňuje. Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu správce daně sice nemusí provést všechny důkazy navrhované daňovým subjektem, avšak pouze tehdy, pokud jsou pro projednávání věci nerozhodné, právně nevýznamné nebo jestliže jejich prostřednictvím nepochybně nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány. V opačném případě je správce daně povinen navrhované důkazy provést, neboť vychází-li v řízení ze závěru, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno, správce daně musí nejprve provést veškeré relevantní důkazy, které tento daňový subjekt navrhl. Správce daně není oprávněn předem odmítnout provedení důkazu s tím, že od něho nelze očekávat prokázání tvrzených skutečností, neboť správce daně by takto hodnotil důkaz, aniž by jej vůbec provedl, a postupoval by tak v rozporu s daňovým řádem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 5 Afs 15/2010-71, nebo ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Afs 98/2014-32). V této souvislosti je třeba pečlivě rozlišovat posouzení návrhů na provedení jednotlivých důkazů a vlastní hodnocení těchto důkazů. Hodnotit ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu lze pouze takové důkazy, které byly řádně provedeny. Dle názoru soudu nelze na základě stávajících podkladů daňového řízení a priori dospět k závěru, že by navrhovaným výsledkem svědka O. nepochybně nemohly být rozhodné skutečnosti prokázány.
34. Jak bylo shora uvedeno, správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že společnost Grábštejn pro něj provedla sporné pomocné a stavební práce. Z provedených svědeckých výpovědí (zejména svědka Ing. Š.,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakožto jednatele společnosti Grábštejn) a listinných důkazů (zejména stavební a montážní deník) totiž dle daňových orgánů nelze zjistit, kdo práce pro uvedenou společnost prováděl, přičemž současně existují i rozpory v časových souvislostech prováděných prací. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že čestné prohlášení pana O. je obecné a neurčité, a není tak samo o sobě způsobilé prokázat faktické provedení prací společností Grábštejn pro žalobce ve 3. čtvrtletí roku 2010. Jinak tomu ovšem může být v případě jeho navržené svědecké výpovědi. Žalobce tvrdí, že výpověď pana O. je schopná prokázat, že ten v předmětné době spolu s jinými pracovníky vykonával pro společnost Grábštejn sporné práce, a tento svědek se může vyjádřit i k dalším souvislostem týkajícím se těchto prací, včetně časového zařazení, jejich charakteru a objemu. Za takové situace může být výpověď uvedeného svědka v daňovém řízení relevantní ve vztahu k žalobcem dokazovaným skutečnostem, a tedy i k unesení jeho důkazního břemene. Pokud by pan O. při své výpovědi věrohodným způsobem podrobně popsal, jaké práce, na kterých nemovitostech, v jakém konkrétním termínu, se kterými spolupracovníky prováděl, kdo jim práci zadával, kdo si je najal a kdo jim a na základě jakého právního titulu vyplácel odměnu za provedenou práci, mohlo by se jednat o důkaz, kterým by mohl být pro projednávanou věc relevantní. Na základě stávajících podkladů tedy nelze shledat navrženou svědeckou výpověď za nadbytečnou, a žalovaný tak měl provést svědeckou výpověď pana O. Na tomto závěru ničeho nemění fakt, že pan O. v České republice neměl povolení k zaměstnání, neboť mohl pro společnost Grábštejn práce vykonávat jako podnikatel, což ostatně plyne z toho, že v České republice pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Z daňového hlediska je ostatně irelevantní i skutečnost, pokud by pan O. práce prováděl jako zaměstnanec bez příslušného povolení, neboť rozhodující je, zda práce byly skutečně vykonány konkrétními osobami.

35. Soud si je vědom nestandardností obchodních operací mezi žalobcem a společností Grábštejn spočívajících např. v absenci písemných smluv, fakturaci jiným subjektem, než kterému žalobce předmětnou fakturu uhradil, chybějících údajích ve stavebním deníku k dotčeným pracím nebo zrušení registrace společnosti Grábštejn k dani z přidané hodnoty v rozhodném období. To však nezabavuje daňové orgány povinnosti provést navržené důkazní prostředky, jimiž mohl žalobce prokázat jím tvrzené skutečnosti, a zjistit tak skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně co nejúplněji ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu. Toto závažné porušení zákona mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tudíž se jedná o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
36. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
37. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud nepřiznal žalobci odměnu za požadovaný úkon právní služby spočívající v další poradě s klientem k vyjádření žalovaného, neboť právní zástupce žalobce nijak nedoložil, že tato porada s klientem proběhla a že přesáhla jednu hodinu [k tomu srov. § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], a že by tedy byly splněny podmínky pro přiznání odměny i za tento úkon právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.